

Mám zámek z křišťálů
s harémy hvězd.
Dívám se ze sálů,
do prázdných cest.
Výšek se ptám,
proč nejdou ke mně blíž,
číhám v kráterech pouští
na svou modrou laň,
která jméno má Naděje,
utekla v dál,
vesmírné galeje, jsem váš král.

Má loď je mrtvý pták,
zlomený šíp,
stříbrný sarkofág,
vzdálený slib.
Chvíli jen smím
mít svůj hlas a svou tvář
Dám své jadérko hlíně
a strom bude kvést.
I v té jediné jabloni život jde dál,
až zde první plod zavoní,
oheň vzplál.

Kde jsi jen země má,
syn hledá dům.
Touláš se vzdálená
prosbám i snům.

Vzdálená
a já jsem sám, tak sám.